

NOVÁ HVĚZDA MODERNÍHO THRILLERU

TIM WEAVER

ZTRACENÝ

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Odešel do práce.
A pak beze stopy zmizel.

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

ZTRACENÝ

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Ztracený
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce

Připravujeme

Muž bez minulosti

TIM WEAVER

ZTRACENÝ

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2012

Translation © Alžběta Lexová, 2018

Cover © Jan Matoška, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-087-1 (pdf)

Pro Lucy

„Rodiče nemohou platit životem za své děti ani děti za své rodiče. Každý zaplatí životem za svůj vlastní hřích.“

– Deuteronomium 24:16

15. června

Healy zaparkoval před sídlištěm a podíval se na ukazatel teploty na displeji v palubovce. Necelých dvacet stupňů. Měl pocit, že je mnohem tepleji. Přestože klimatizaci zapnul už před policejní stanicí a běžela celou cestu, neochladila vůbec nic. Healy si vyhrnul rukávy a rozepnul knoflíček límečku, ale pořád mu bylo vedro. I nyní, uprostřed noci, se v autě držel dusný vzduch.

Povzdechl si a zadíval se na bludiště polorozbořených domů před sebou. Nejnebezpečnější londýnská čtvrť upadla do kómatu. V oknech se nesvítilo, na trávníku si nehrály žádné děti a v uličkách se nepotloukaly gangy. S příjezdem dalších policejních aut se ale všechno změnilo a jakmile světlometry a majáčky ozářily desetipatrová betonová monstra, začal Healy rozeznávat stíny postav, sledující ho zpoza oken a vchodů.

Vystoupil. Nalevo za policejní páskou tábořili reportéři v košilích s krátkým rukávem a letních šatech a tváře se jim leskly vrstvičkou potu. Panoval tam chaos. Novináři se přetlačovali o nejlepší místo, strkali se a vrávorali na kluzké trávě. Hluk. Světla. Volali na něj jménem. V jiném životě by si možná pozornost médií užíval. Někteří poldové si rádi hráli na celebrity. Ale když se Healy zadíval ke vchodu do budovy, temnému a zlověstnému jako rozevřená

tlama, která se ho chystá pozřít, uvědomil si, že to je všechno jen přetvářka. On není žádná celebrita. Stojí na okraji hurikánu a oni se krčí v bezpečí za ním. Pokud se však situace vyostří a začne jít do tuhého, pokud policie nedokáže zatknout pachatele dřív, než si novináři rozbijí stan před dalším místem činu, půjdou po krku jemu a s radostí ho té temnotě předhodí jako obětního beránka.

Přešel přes betonový dvůr ke vchodu a nahlédl dovnitř. Všechno bylo rozbité nebo naprasklé, jako by se budova měla každou chvíli vlastní vahou zřítit. Na podlaze stála vrstvička vody, která odkudsi prosakovala ven, a prokopnuté dveře v chodbě vedoucí k první řadě bytů visely na jednom pantu. Všude se válely odpadky a střepy. Někteří lidé podobné místo v životě nenavštíví – deseti-patrové volání o pomoc. Místo, kde ani nejtemnější noc nedokáže zakrýt zející rány.

U paty schodiště po Healyho pravé ruce stál policista v uniformě s deskami v rukách. Zvedl hlavu a posvítil si na Healyho baterkou. „Dobrý večer, pane.“

„Dobrej.“

„Výtah nefunguje.“

Healy zatěkal pohledem k úřednímu oznámení na dveřích výtahu. Mimo provoz. Na popraskanou zvlhlou zeď vedle někdo sprejem nastříkal obrovskou šipku s nápisem „expres do pekla“.

Healy ukázal policistovi průkaz a vydal se po schodech do třetího patra. Pod podrážkami mu křúpaly střepy rozbitých žárovek, které se nikdo neobtěžoval vyměnit, na chodbách byla tma jako v pytli a ve vzduchu se vznášel pach moči. Na podestě třetího patra narazil na další policisty a členy forenzního týmu, kteří se táhli jako had do bytu číslo 312. Jedna forenzní expertka se k němu otočila od zárubní, z nichž právě snímala vzorky prachu, a vydala se k němu s bílou kombinézou a rukavicemi. „Tohle

byste si měl obléct,“ řekla. „Ačkoli my jsme už stejně nejspíš skončili.“

Healy se navlékl do kombinézy.

V bytě stálo několik lamp, jejichž světlo se rozlévalo až na venkovní chodbu. Krom tichého bzučení generátoru uvnitř panovalo víceméně ticho. Sem tam se ozvalo cvaknutí foťáku. Mumlání. Tlumené zvuky z okolních bytů. Jinak nic.

Healy si zapnul zip kombinézy ke krku a natáhl si kapuci na hlavu. Teprve potom vstoupil do dveří. Vypadalo to tam stejně jako u ostatních obětí. Zchátralá špinavá díra. V kuchyni, odkud se vstupovalo dál do obývacího pokoje, se na linoleu rýsovala obrovská vlhká skvrna. Healy uvnitř zahlédl vrchní inspektorku Crawovou. Ve dveřích z obýváku do ložnice stál vrchní superintendant Ian Bartholomew a mračil se na postel. Když zaslechl Healyho kroky, otočil se k němu s nakvašeným výrazem ve tváři a pak zpražil pohledem i Crawovou, která se vynořila z kuchyně. „Melanie,“ štěkl, „co mám ksakru říct novinářům?“

Bartholomew ustoupil ode dveří a nechal Healyho nahlédnout dovnitř. Místo činu. Mrňavá ložnice s šatnou, skříň a na židli v rohu malá televize. Koberec byl prošlapaný a tapety na zdech se už odlupovaly. Na polštáři se vršila úhledná hromádka vlasů oběti. Oholil je, stejně jako ostatním, a nechal policii jako vzkaz. V důlku na matraci mělo spočívat tělo.

Jenže právě v tom byl ten problém.

Těla po sobě nenechával.

ČÁST PRVNÍ

12. června

Její kancelář se nacházela v nejvyšším patře čtyřpodlažní budovy z červených cihel, jen kousek od Shaftesbury Avenue. Ostatní patra zabíraly kanceláře jedné reklamky a velké mezinárodní mediální společnosti. Manažery v oblecích na míru před okolním světem chránily skleněné dveře zabezpečené číselným kódem, za kterými ještě postával sekuriták připomínající vyhazovače z nočního klubu. Zbytek ulice působil dost zchátralým dojmem. Dva prázdné obchody, v nichž se podle všeho kdysi nacházelo obuvnictví a starožitnosti, a italská restaurace se zabeđenými okny a cedulí „Nyní zavřeno“ na dveřích. Jediným přeživším byla videopůjčovna, která už ale evidentně mlela z posledního: v liduprázdném krcálku s jedinou policií s DVD a zašlými filmovými plakáty se hádali dva muži.

Byl vlahý červnový večer. Londýn si celý den užíval slunce, třebaže ve vzduchu visel příslib deště. Pro jistotu jsem si s sebou vzal i bundu, ale prozatím jsem na sobě měl jen černou košili, džíny a černé kožené boty, co jsem si přivezl z Itálie. Byly značkové, pořídil jsem si je v Miláně v Galerii Viktora Emanuela II., ale moc často jsem je nenosil, protože si očividně předsevzaly, že než doslouží, rozdrásají mi nohy do krve. Pro ženu, kterou jsem přišel vyzvednout, jsem však byl ochotný tuhle obět podstoupit.

Liz z jednoho z výtahů v hale vystoupila asi o patnáct minut později. Úderem páté se z budovy začali řinout lidé, jenže Liz v kanceláři v nejvyšším patře nejen pracovala, ona ji řídila, a proto obvykle odcházela poslední. Stál jsem ve vchodu zavřeného starožitnictví a ona si mě okamžitě všimla. Usmála se a já zadržel dech. Vypadala krásně: úsměv rozzářil její tmavé oči a podtrhl jemné rysy tváře orámované čokoládově hnědými vlasy, které měla stažené dozadu. Advokátka Elizabeth Feenyová ve městě překypujícím dominantními muži jen kvetla: změřila síly s větší rybou a zvítězila, přetáhla jejich klienty a udržela si je, pod hlavičkou firmy Feeny & Co. sestavila tým vynikajících právníků a vyhrála řadu mediálně sledovaných případů, které jí zajistily zárnou reputaci. Už jen tohle by na mě obvykle udělalo dojem, ale já ji znal mnohem lépe – osm měsíců jsme spolu chodili a ještě déle jsme bydleli v sousedních domech. V bílé halence a černé pouzdrové sukni, která dokonale kopírovala křivky jejího těla, vypadala báječně a profesionálně zároveň. Její největší devízou však byl úsměv – když se na člověka usmála, rázem měl pocit, že je tou nejdůležitější osobou v místnosti, což jí v soudní síni obzvlášť přišlo vhod.

„Pane Rakere,“ pozdravila mě a políbila.

„Elizabeth.“

Něžně mě plácla – nesnášela, když jí někdo říkal celým jménem – a já si ji přitáhl k sobě a políbil ji na temeno. „Jaký jsi měla den?“ zeptal jsem se.

„Jedna schůzka za druhou.“

Chvilí jsme tam jen tak stáli. Pro oba to bylo nové. Já před téměř dvěma a půl lety přišel kvůli rakovině prsu o svou manželku Derryn, s níž jsem strávil skoro čtrnáct let. Liz se vdala v jedenaadvaceti, po půl roce otěhotněla a krátce nato se rozvedla. Dva roky byla na mateřské s malou Katie a pak se vrátila na školu

a dokončila si právnické vzdělání. Od rozvodu žádný vážný vztah neměla.

„Kam jdeme?“ zeptala se.

„Znám jeden super italský podnik.“ Aniž bych přerušil objetí, oba jsem nás otočil čelem k zabedněným oknům restaurace kousek dál po ulici.

Liz mě zatahala za košili. „Moc vtipné, Rakere.“

„Zarezervoval jsem nám stůl v jihoafrické restauraci kousek od Covent Garden. Můžeme se opít jejich ležákem.“

„Jihoafrická restaurace?“

„Jedlas někdy bobotie?“

„Ne, nejedla.“

Zvolna jsme vykročili. „V tom případě máš dneska svůj šťastný den.“

Restaurace se nacházela v úzkém sklepe v jedné z bočních uliček mezi tržnicí Covent Garden a Strandem. V kamenných zdech byly různé výklenky zdobené zarámovanými fotografiemi Jihoafrické republiky. Černobílý snímek nejbližší k nám zachycoval ruské kolo a zábavní park Gold Reef City, rýsující se proti bezmračnému nebi. Když jsem ještě pracoval u novin, strávil jsem v Johannesburgu a jeho okolí poměrně dost času, protože mě tam noviny vyslaly na celých dvanáct měsíců, abych informoval o předvolebním roce a volbách v devadesátém čtvrtém. Tehdy to tam připomínalo spíš válečnou zónu a obyvatelstvo trpělo nekončnou masáží nenávisti a strachu.

Liz nechala volbu na mně, a tak jsem nám objednal dva ležáky Castle, kuře peri-peri jako předkrm a bobotie – kořeněné mleté maso zapečené s vejcem – jako hlavní chod. Během čekání na jídlo mi povyprávěla o svém dni a já jí popsal něco málo z toho svého. Před pár dny jsem uzavřel případ sedmnáctiletého chlapce,

který utekl z domova a ukrýval se kousek od Blackfriars Bridge. Jeho rodiče, manželský pár žijící na sídlišti se sociálními byty v Hackney, mi řekli, že si moje služby mohou dovolit jen na tři dny. Jejich syna jsem našel až za pět, protože jsem tápal naslepo – mladík neměl žádné přátele, skoro s nikým nemluvil a při útěku si vzal doslova jen oblečení, co měl právě na sobě. Mobil, karty i peníze – všechno, co by se dalo alespoň trochu sledovat – nechal doma. Zašel jsem za jeho rodiči a řekl jim, aby mi zaplatili ty tři dny s tím, že zbývající dva doplatí, až to jen trochu půjde. Přestože to byli slušní lidé, věděl jsem, že o nich už neuslyším. Obvykle jsem zadarmo nepracoval, ale ještě těžší pro mě bylo nechat věci neuzavřené.

Když nám přinesli bobotie, přesunul se rozhovor od práce k Lizině dceři a jejímu studijnímu oboru. Katie studovala ekonomii a právě dokončovala poslední rok. Zatím jsem se s ní ještě nesetkal, ale z toho, co mi o ní řekla Liz, a z fotek v Lizině domě jsem mohl poměrně bezpečně prohlásit, že je matčinou živoucí kopíí.

Liz pokračovala ve vyprávění a já objednal další dvě piva. V tu chvíli jsem si všiml, že mě od stolu na opačném konci restaurace sleduje neznámá žena. Jakmile se naše pohledy střetly, rychle sklopila oči do talíře. Chvilí jsem ji pozoroval a čekal, jestli se na mě znovu zadívá, ale zarytě hleděla na steak, do něhož bez zájmu dlobala vidličkou. Obrátil jsem se zpět k Liz. Deset vteřin nato jsem na sobě opět pocítil ženin pohled.

Mohlo jí být tak ke třiceti, na ramenou se jí vlnily rudé vlasy a nos a tváře pokrývala sprška pih. Oplývala jakousi nenápadnou krásou, jako by si ji buď neuvědomovala, nebo pro ni nebyla tak důležitá, aby ji jakkoli podtrhovala. Útlými prsty pravé ruky svírala vidličku, levou si pohrávala se stopkou sklenky s vínem. Měla snubní prstýnek.

„Děje se něco?“

Liz následovala můj pohled k cizince, která mezitím opět ucukla očima. „Ta žena v rohu – znáš ji?“

Liz se znovu ohlédla. „Neřekla bych.“

„Pořád se sem dívá.“

„Ani se jí nedívám,“ řekla Liz s úsměvem. „Jsi pěkný chlap, Rakere. Ne že bych ti chtěla pochlebovat nebo tak.“

Vrátili jsme se k jídlu a konverzaci. Párkrát jsem se zadíval ženiným směrem, ale její pohled jsem už nezachytil. A pak, asi o půl hodiny později, zničehonic zmizela. Zůstala po ní jen prázdná židle, nedojedený steak a nedopitá sklenka vína. Na bílém tácku s účtem leželo několik bankovek.

Žena byla pryč.

2

Těsně před odchodem z restaurace Liz zavolal klient. Zakoulela na mě očima a poodešla do jednoho z výklenků. Mávnutím jsem jí naznačil, že počkám nahoře.

Déšť, který jsem předtím cítil ve vzduchu, opravdu dorazil. Oblékl jsem si bundu a přesunul se pod stříšku vchodu o kousek dál. Na protější straně ulice se ze stanice metra Covent Garden vynořil hlouček lidí – někteří byli vyzbrojeni deštníky a kabáty, ale většina na sobě měla trička s krátkým rukávem, tílka, halenky a letní sukně.

Ve stínech protějších domů kráčela postava a pomalu se blížila. Když procházela kolem hospody, dopadlo na její tvář ostré světlo, a mně náhle došlo, o koho se jedná.

Byla to ta žena z restaurace.

Přeběhla silnici a zastavila se asi dva metry ode mě.

„Pan Raker?“

Výraz v jejích očích jsem důvěrně znal. Ve tvářích svých klientů jsem ho vídal dnes a denně: buď někoho ztratila, nebo měla pocit, že ho co nevidět ztratí.

Mladá tvář se starýma očima, v nichž se zračila každá bolestivá vteřina jejího utrpení. Působila zvláště, jako by uvízla někde uprostřed, ani stará, ani mladá, ani krásná, ani ošklivá. Jen žena, která zažila ztrátu.